

— Що са мѣси герцогъ де-Лерма!

— Таквози е моето желаніе; за туй трѣба да ми са закълне В. Величество, че ще направи каквото поищъ, безъ да гледа ище ли го туй, или не, вашыйтъ министръ.

— Що е прочее? попыта царьтъ малко оплашенъ.

— И ако го иска и ако го не иска.

— Ще видѣме рече царьтъ съ двууміе; да му кажъ утрѣ, и трѣба . . .

— Не, нема да му казвашъ, излишно е да му искашъ съвѣта, когато работата трѣба да са рѣши помежду тебе, царю, и помежду мене.

— Невъзможно е неможе да стане по този начинъ.

— Да бжде царската ти воля, царю! рече царицата като станж.

— Госпоже! . . . молиж ти са . . . захванж Филиппъ като я държѣше за ржката.

— Като неможешъ да направишъ нищо безъ мнѣніето на герцога де Лерма.

— За име Божіе, имай снисхожденіе да ма чуешъ.

— Не слушамъ нищо! Ще съставѣж и азъ особенъ съвѣтъ . . . *Свѣтътъ* на царицата, на който ще подлагамъ, царю, исканіята ти, когато помислишъ прилично да ми направишъ таквизи, и ще рѣшаваме, слѣдъ като помислимъ понапредъ да ли сме длѣжны или не да ги приедемъ. »

И тосъ часъ направи нѣколко стѣпки за да влѣзе въ стаята си.

Но Филиппъ, на когото първый пѣтъ въ живота му, подобно едно противянье даваше и живость и дѣятельность, припаднъ на колѣнѣтъ ѝ, и съ сичката пламенность на благочестиво сърце което търси небето на земята, съ любовны и страстны изразенія, помоли я да остане.

« Обѣщавашъ ли ми са, царю, рече като са спрѣ царицата, че ще са съвѣтовашъ само съ сърцето си, а не съ герцога де-Лерма?

— Заклевамъ ти са!

— И че нема да му обадишъ нещо отъ туй което ще заповѣдашъ?